

BİBLİYOGRAFYA :

Sicill-i Osmânî, III, 396; *Hediiyetü'l-ârifîn*, I, 489; *Osmanlı Müellifleri*, I, 379-381; Kehâle, *Mu'cemû'l-mu'ellifîn*, Dimaşk 1376-80/1957-61 — Beyrut, ts. (Dâru l-hyâit-türâsî'l-Arabî), VI, 123; Karatay, *Topkapı-Türkçe Yazmalar*, I, 66, 625; Ö. Nasuhi Bilmen, *Büyük Tefsir Tarihi*, İstanbul 1974, II, 738-739; Özege, *Katalog*, IV, 1974; Serkîs, *Mu'cem*, II, 1621.

ALİ TURGUT

ABDULLAH b. FAYSAL

(عبدالله بن فيصل)

Suûdî ailesinden iki defa iktidara gelen
Vehhâbî emîri

(bk. SUÛDÎLER).

ABDULLAH b. FERRÛH

(عبدالله بن فروح)

(bk. İBN FERRÛH).

ABDULLAH b. HAMDÂN

(عبدالله بن حمدان)

Abdullâh b. Hamdân b. Hamdûn
b. Ebi'l-Heycâ' (ö. 320/932)

Hamdânîler hânedanının kurucusu.

Tağlib kabilesine mensup olan ve hânedana adını veren Hamdân b. Hamdûn, 259'dan (873) itibaren Musul ve çevresinde cereyan eden siyasî olaylarda gösterdiği başarı ile Abbâsî hilâfeti nezdinde itibar kazanmış, bu sayede oğulları da devletin yüksek kademelerine tayin edilmiştir.

Hamdân'ın ikinci oğlu olan Abdullah, 901'de halifenin hizmetine girdi. Üç yıl sonra Karmatîler'le yapılan savaşta ağabeyi Hüseyin'in maiyetinde askerî kabiliyetini ortaya koydu; bunun üzerine Musul valiliğine tayin edildi (293/905-906). Bu sırada Muhammed b. Bîlâl'in kumandasında isyan eden Hezbânîler'e karşı gönderildi ve çetin mücadeleler sonunda onları itaat altına almayı başardı. Ağabeyi Hüseyin'in halifeyle karşı isyanı sırasında halife kuvvetleri arasında yer aldı ve ağabeyini esir alarak itibarını arttırdı. 301'de (913-14), bilinmeyen bir sebeple Musul valiliğinden azledilince isyan ederek Musul'u zorla ele geçirmeye kalktıysa da başarılı olamadı ve halifeden aman dilemek zorunda kaldı. Halife Muktedir-Billâh onu affetti, hil'at giydirdi ve ertesi yıl yeniden Musul valiliğine getirdi.

di. 303'te (915-16) Hüseyin tekrar isyan edince Hamdânî ailesi mensupları hapsedildi; ancak Abdullah kısa bir süre sonra serbest bırakıldı.

Abdullah b. Hamdân'ın 919 yılında Sâcoğulları'ndan Yûsuf b. Ebû's-Sâc'ı Erdebil yakınlarında yakalaması üzerine, Hamdânîler tekrar eski itibarını kazandı. Önce Dînever valiliğine tayin edilerek Horasan yolunun emniyetini sağlamakla görevlendirildi. 925'te üçüncü defa Musul valiliğine tayin edildi. Musul'da Hamdânî hâkimiyeti böylece kesinlikle kurulmuş oldu. Vali ve hilâfet ordusunun kumandanı sıfatıyla önemli bir mevki sahibi olan Abdullah, Musul ve çevresinde devamlı karışıklıklar çıkaran Bedeviler'i itaat altına alarak bölgede sükûneti sağladı.

Karmatîler'e karşı verilen mücadelede önemli bir rol oynayan Abdullah, bir süre sonra halife tarafından hac yollarının korunmasıyla görevlendirildi. Hac dönüşü, Karmatîler'in âni bir baskınına uğradı ve büyük kayıplar verdi. Kendisi de dahil yüzlerce kişi esir edildi. Basra ve Hûzistan'a sahip olmak isteyen Karmatî reisi Ebû Tâhir, halife nezdinde yardımcı olmasını istediği Abdullah'ı iyi karşıladı ve görüşmelerde aracılık yapması için esirlerle birlikte onu da serbest bıraktı. Halife ile Karmatîler arasında anlaşma sağlanamayınca Ebû Tâhir yine âni bir baskınla Kûfe'yi ele geçirdi (Kasım 927). Bir ay sonra Kûfe yakınlarında yapılan savaşı da Karmatîler'in kazanması, Bağdat'ta büyük bir telâşa sebep oldu. Halife, Münis el-Hâdim kumandasında 40.000 kişilik bir orduyu Karmatîler'e karşı gönderdi. Abdullah'ın da katıldığı bu ordu Bağdat yakınlarındaki Akarkuf mevkiinde Karmatîler'le savaşa girişti; ancak her iki taraf da ağır kayıplar vererek geri çekilmek zorunda kaldı.

Hayatının son yıllarında Abdullah da merkezdeki siyasî mücadelelere katıldı. Halife üzerinde büyük nüfuz sahibi olan Münis'e karşı girişilen harekette onun saflarında yer aldı. Muktedir-Billâh'ın tahttan indirilerek Kâhir-Billâh'ın halife olmasında da rol oynadı. Nihayet Bağdat'ta, birbirini takip eden karışıklıklar sırasında öldü.

Hamdânîler'in gerçek kurucusu olan Abdullah, iyi bir kumandan ve değerli bir idareci idi. Hayatının büyük bir kısmını savaş meydanlarında geçtiği için Ebû'l-Heycâ' (muharebeler babası) unvanı ile anılmıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

Arîb b. Sa'd, *Şîlatü't-Târîhi't-Taberî* (nşr. Muhammed Ebû'l-Fazl), Kahire 1960-70 — Beyrut, ts. (Dâru Süveydân), s. 11 vd.; İbnü'l-Esir, *el-Kâmil* (nşr. C. J. Tornberg), Leiden 1851-76 — Beyrut 1399/1979, VII, 538-539; VIII, 91-93, 200-206, ayrıca bk. *İndeks*; M. Canard, *Histoire de la dynastie des H'amdânides de Jazîra et de Syrie*, Paris 1951, s. 377-404; a.m.f., "Hamdânids", *EI*² (İng.), III, 126-131; M. Th. Houtsma, "Abdullâh", *IA*, I, 31-32.

HAKKİ DURSUN YILDIZ

ABDULLAH HAMDÎ BEY

(1832-1899)

Meşhur Türk hattatı.

İstanbul'un Kuruçeşme semtinde doğdu. Sadrazam Muhsinzâde Mehmed Paşa'nın torunu, II. Sultan Mahmud'un İstabl-ı Âmire Müdürü Mehmed Bey'in oğludur. İlk tahsilini Beşiktaş'ta Kapu-ağası mektebinde yaptı. Sülûs ve nesih yazılarını bu mektebin hat hocası Hâfız Mehmed Efendi'den öğrenerek icâzet aldı. Daha sonra Kazasker Mustafa İzzet Efendi'nin talebesi oldu. On yedi-on sekiz yaşlarında Sadâret Mektûbî Kalemî'nde kâtip olarak memuriyete başladı. 1877'de Şevki Efendi'nin ölümünden sonra padişah iradesiyle Menşe-i Küttâb-ı Askerî yazı hocalığına tayin edildi. Yine padişah iradesiyle kendisine reisü'l-hattâtın unvanı verildi ve

Abdullah Hamdî Bey tarafından yazılan Hacı Küçük Çeşmesi kitabesi

